

villing kan gives paa indtil 10 Aar. Det kunde der maaske ikke være saa meget at sige til, for de kommunale Raad har Ret til at sige: De faar den kun paa 5 Aar. Men der er den ubehagelige Kendsgerning knyttet dertil, at naar Bevillingen ikke fornyes, skal der gives Erstatning. Erstatnings-spørgsmaalet skal jeg senere komme ind paa at omtale; her skal jeg kun udtale, at Bestemmelsen om, at der i saadant Tilfælde skal ydes en Erstatning, som skal udredes af den kommunale Kasse, er det samme som at gøre alle Bevillinger absolut livsvarige. Det er en Selvfølge, at ingen Kommunalbestyrelse undlader at forny en Beværterbevilling, naar de kan risikere, at Erstatningen skal udredes af Kommunekassen.

Saa bliver der sagt, at en kort Bevillingstid vil ikke være forsvarlig af Hensyn til Startningsudgifterne. Man fristes til at spørge: Har man gjort nogen Erfaring i denne Retning? Det er ikke mig bekendt, at nogen har nægtet at tage en Bevilling paa 5 Aar, hverken ude i Landet eller her i Hovedstaden; og er der noget Sted, man har store Forretninger, som drives paa Bevilling, er det da i Hovedstaden. Men Forholdet er det, at her i Hovedstaden er der mange blandt Indehaverne af de største Virksomheder, der har 5-aarige Bevillinger, og efter de Oplysninger, som er kommet frem i Ædruelighedskommissionen, skal jeg nævne nogle enkelte for at bevise min Paastands Rigtighed. Jeg skal saaledes nævne „Hotel d'Angleterre“, „Paladshotellet“, Hotel „Terminus“, „Bellevue“, Hotel „Tre Hjorter“ — jeg kunde nævne adskillige flere, men jeg mener, at dette er tilstrækkeligt til at vise, at selv om Bevillingen kun tiltaas paa 5 Aar, forhindrer det ikke, at Folk overtager en saadan Forretning. Vil man spørge: Hvad er Aarsagen til, at disse har Bevillingen paa 5 Aar, medens andre har den paa Livstid? saa er det af den simple Grund, at Indenrigsministeriet efter det, der foreligger oplyst, har fulgt den Praksis, at alle de Bevillinger, der skulde gives i Henhold til § 21, gives kun paa 5 Aar, og de, jeg her har nævnt, har kun Bevilling i Henhold til § 21, altsaa paa 5 Aar efter den Praksis, som Indenrigsministeriet hidtil har fulgt.

Jeg kan, efter hvad jeg her har sagt, ikke erkende, at der er nogen som helst Nødvendighed for at gaa til et længere Aaremaal end 5 Aar eller til en livsvarig Bevilling; 5 Aar er længe nok. Det har hidtil ikke afskrækket nogen fra at modtage den Bevilling, de søgte om, og det vil det sikkert heller ikke gøre i Fremtiden.

Jeg skal derefter ganske kort nævne Spørgsmaalet om Kommuneafstemninger. Kommuneafstemninger har vi kendt her i Landet siden 1907. Oppe i mit nærmeste Nabolag begyndte man med Kommuneafstemning — ikke fordi man i, og for sig ønskede, at Folket skulde tage Stilling til Spørgsmaalet om en Spiritusbevilling, nej, vi havde det mærkelige Tilfælde, at der var en Mand, som søgte om en Spiritusbevilling; han fik et Andragende sat i Gang til Underskrift af Sognets Beboere, og han fik et meget stort Flertal af Sognets Beboere til at anbefale, at han fik denne Spiritusbevilling. Men saa kom man fra anden Side, bl. a. fra Lærerens og Præstens Side, i Tanker om, at det kunde være interessant at sætte en Modadresse i Gang, i hvilken man fraraadede at give denne Bevilling, og den fik ogsaa Underskrifter fra et meget stort Flertal af Sognets Beboere. Nu saa det mærkeligt ud, at det for en meget stor Del var de samme Folk, der stod som Underskrivere paa begge Adresser. Det foranledigede, at Sogneraadsformanden, en Proprietær — jeg kan nævne Navnet, Nielsen, Overvad — foreslog Sogneraadet at tage en hemmelig Afstemning, for at man kunde se, hvad Beboerne vilde, naar de ikke kunde sige baade ja og nej; og Resultatet af denne Afstemning blev, at man næsten enstemmigt sagde nej til Bevillingens Givelse. Siden da har vi haft en meget lang Række Kommuneafstemninger angaaende Spiritusbevillinger.

Og det er ikke saaledes, at disse Afstemninger ingen Betydning har, det vil den højtærede Minister sikkert indrømme. Kommuneafstemningerne udøver Indflydelse paa, om Bevillinger gives eller ej; man ser, at de har Indflydelse hos de kommunale Raad, hos Sogneraadene, hos Amtsraadene, og jeg tror heller ikke, det kan nægtes, at de har det hos Indenrigsministeriet. Vi har Kommuneafstemninger, vi ser deres Betydning, deres Virkning, vi beholder Kommuneafstemninger, og der vil ogsaa i Fremtiden som hidtil blive taget Hensyn til disse Afstemninger. Det forekommer mig derfor, at det vil være ganske naturligt, at man nu søger at lovordne dette Forhold, saa at det kommer ind under faste Regler. Men naar man tror, at man i Modsetning til en hvilken som helst anden Kommuneafstemning paa dette Omraade kan gennemføre en Afstemning med kvalificeret Majoritet, tager man fejl. Jeg gad nok set, om et Folketing nogen Sinde vilde sige ja til en saadan Bestemmelse, det tvivler jeg meget om.